

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 65: Xưa Kia Rời Nhà Đi Xa, Nay Quay Về Nhà, Thừa Hưởng Gia Nghiệp, Hạt Minh Châu Trong Chéo Áo, Không Làm Mà Được, Chính Là Tánh Đức Vậy

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 005)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Xưa kia rời nhà đi xa, nay quay về nhà, thừa hưởng gia nghiệp, hạt minh châu trong chéo áo, không làm mà được, chính là Tánh Đức vậy.】

Mấy câu nói ở trước này là mang ý nghĩa ở trong “Kinh Pháp Hoa”. Đức Phật giảng “Kinh Pháp Hoa”, có đưa ra một thí dụ, ví như một đứa trẻ bỏ nhà trốn đi, ở bên ngoài chịu đủ mọi khổ nạn, quên mất cả quê nhà cũ. Nhưng người cha thì nhận ra con, anh ta lưu lạc đã lâu, chẳng những không biết nhà, mà cha cũng chẳng nhận ra nữa. Người cha tìm được anh ta về, nhưng không thể nhận ngay là con trai, nếu nhận là con trai thì anh ta sợ chết khiếp, anh ta không dám thừa nhận, bèn thuê anh ta về làm công, dần dần đề bạt anh ta, dần dần khiến anh ta biết đây là nhà của mình, biết ông chủ này chính là cha mình, như vậy mới có thể tiếp nhận gia tài. Đây là thí dụ trong “Kinh Pháp Hoa”.

Nói một cách thực chất, Thích Ca Mâu Ni Phật là đang ví dụ cho chúng ta, tình cảnh của chúng ta hết như trong kinh đã nói, không khác chút nào. Quê nhà xưa của chúng ta là gì? Là Chân Như Tự Tánh, đây là cái chơn thật. Ngày nay chúng ta mê mất tự tánh, không nhận ra chính mình, đem cái giả tướng này cho là mình, đem cái nhà cửa hư huyền giả tạm này cho là quê nhà của mình. Trong Thiền Tông thường nói “Bản lai diện mục trước khi cha mẹ sanh ra”, đó là chính mình, đã quên mất rồi, đã mê mất rồi. Chư Phật Như Lai là từ phụ (người cha lành) của chúng ta, ngày nay Ngài đến gọi chúng ta về, chúng ta tiếp nhận lời giáo huấn của Phật, đây chính là quay về quê nhà.

Quan trọng là phải biết hồi đầu (quay đầu). Quay đầu từ đâu? Từ trong ngũ dục lục trần mà quay đầu, từ trong danh văn lợi dưỡng mà quay đầu, từ trong

sáu nẻo luân hồi sanh tử mà quay đầu, như vậy mới được. Quan trọng là phải biết quay đầu, vừa quay đầu là thành tựu. Giống như Quán Âm Bồ Tát “phản văn văn tự tánh” (xoay cái nghe để nghe lại tự tánh), phản văn chính là quay đầu, dùng cái tánh nghe để làm đại biểu, sáu căn đối với cảnh giới sáu trần thấy đều quay đầu, quay đầu là bờ.

“Thừa hưởng gia nghiệp”, thừa hưởng gia nghiệp của Như Lai, vì sao vậy? Gia nghiệp của Như Lai là của chính mình, là do trong Chân Như Bản Tánh của chính mình hiện ra, chẳng phải từ ngoài đến, cũng chẳng phải là của người khác. Thập pháp giới y chánh trang nghiêm, toàn là vật do chân tánh của chính mình biến hiện ra, đâu có cái gì từ ngoài đến.

“Hạt minh châu trong ché áo, không làm mà được”, đây cũng là tỷ dụ, khi mê, ở trong sáu nẻo, giống như người bần cùng chịu đủ khổ nạn, bản thân mình có hạt châu vô giá mà không biết, lại quên mất tiêu. Giấu ở trong túi áo, vốn dĩ có hạt châu vô giá, quên rồi, lại đi ra ngoài xin ăn. Được một người sáng mắt chỉ điểm: Anh hà tất phải khổ sở như thế? Trong túi áo anh có hạt châu vô giá, lấy ra thì anh một đời thọ dụng không hết. Sờ vào trong túi, quả nhiên không sai, đúng là có thật. Bạn xem, cái nghèo cùng khổ nạn đó chẳng phải là chịu oan uổng rồi hay sao? Đây là tỷ dụ chúng ta ở trong sáu nẻo luân hồi chịu những khổ nạn này, là chịu oan uổng! Hạt châu vô giá của chúng ta ở đâu? Mọi người đọc qua “Kinh Lăng Nghiêm” thì sẽ biết, ngay tại cửa sáu căn (lục căn môn đầu). Cho nên nhà Thiền nói: “Lục căn môn đầu phóng quang động địa”. Đó chính là hạt minh châu vô giá của nhà mình, đó chính là chân tánh của chính mình, cái này là Tánh Đức, đều là nói về Tánh Đức vậy.